

5.neděle velikonoční, B, P. Štěpán Smolen

Známe sedmero nepřátel, kteří skrývají tvář,
kteří s laskavým úsměvem přicházejí zabít život naší duše.
Dávná církevní otcové jim dali jméno:
pýcha, hněv, smilstvo, závist, nestřídmost, lakomství, lenost.

Otcové však znali nejen jména našich hubitelů,
znali i zbraně proti nim – tou první je bdělost,
je jako dalekohled, díky němuž mohu nerozptýlen tím,
co na mě zblízka bezprostředně doráží,
v tichu modlitby včas odhalit protivníkovu pravou tvář.

Avšak sama bdělost nestačí:
vždyť k čemu už zdálky vědět, že ten, kdo se blíží s úsměvem,
za zády skrývá meč, když sám mám svaly ochablé
a nejsem vyzbrojen ničím rekovnějším než tupým kuchyňským nožem.
Nanejvýš můžu o něco dříve konstatovat vlastní porážku, ale nevyhraji.

Abych vyhrál, musí se udát to,
co metaforou nikoliv bojovou, ale vinařskou, líčí dnešní evangelium.

Musím být naroubován na Krista. Na vinný kmen.

Jinak budu uschlá větev.

Větev bezlistá a křehká, již sebemenší závan větru zlomí.

Natož, aby na ní něco mohlo kvést anebo zrát.

Bojovníkem, který neprohraje, se mohu stát,
když budu jako větev naroubovaná na kmen plný mízy,
když budu zprostřed své vyschlosti vzývat Krista,
když budu tváří v tvář Goliášům zlých myšlenek,
ačkoliv jsem slabý, volat na pomoc Ježíšovo jméno. Doslova.

Na východě se mniši modlí Ježíšovu modlitbu:

„Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným.“

Na zrnkách růžence, na čotkách, v rytmu chůze, v rytmu dechu,
stokrát, tisíckrát za den opakují Pánovo jméno,
které už zdálky odráží myšlenky, jež by nás chtěly svést a zahubit.

„Jako je nemožné přelout moře bez lodi,“ říkají otcové,
„tak je nemožné odehnat pokušení
bez vzývání jména Ježíše Krista.“

Také říkají, že toto jméno je mocný meč,
který se otáčí v nerozděleném srdci
a je zde schopný skolit každou zlou myšlenku.

V tom spočívá prostota duchovního života.
Naroubovat svou každodennost na Kristovo jméno.

„Ježíši, pomoz.“

„Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“

„Ježíši tichý, srdce pokorného, přetvoř naše srdce podle srdce svého.“

„Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným.“

Jsou stovky způsobů, jak odříkávat modlitbu Ježíšova jména.

Vyberu si jednu větu z Písma nebo tradice církve,
větu, která mi rezonuje v srdci.

A pak ji říkám. V duchu nebo nahlas.

Zpočátku si mohu to své říkání pomoci růžence nebo čotek i odpočítávat.

Kolik času denně jsem, Pane, „promarnil“ modlitbou tvého jména?

Vyslovil jsem ho dnes desetkrát, stokrát, tisíckrát?

Častým opakováním této nejsnadnější z modliteb se proměňuje srdce.

Vyhání se z něj hřích a naplňuje se Bohem.

Postupem času člověk zjistí, že v něm Ježíšovo jméno zní ve dne v noci
a že to ani nestojí mnoho sil.

A s tímto mečem přichází nejen vítězství nad Goliášem nezřízených vášní.
Přichází také radost, jaké se nic nevyrovná.

5.neděle velikonoční, B

1.čtení:

Nedůvěra v křesťanské obci,
nenávisť a pronásledování od dřívějších souvěrců
– to byla trpká zkušenost obráceného Pavla.
Ale nebylo to také napomenutí?
Když ses obrátil, když jsi uviděl pravdu, když jsi poznal pravou cestu,
nejprve se snaž, aby nové semeno dobře zakořenilo,
aby to nové, co jsi přijal zapustilo kořeny
a teprve potom můžeš někoho poučovat.
Jakmile člověk najde dobrou cestu,
hned je ve svém nadšení ochoten poučovat a vést druhé.
Chce, aby všichni měli to poznání, jaké má on.
Když ses obrátil, nechtěj být hned učitelem Izraele!
Duchovní vůdcové nás vedou k tomu, abychom mlčeli.
To krásné, co prožijeme, abychom uchovali ve svém srdci,
a tak na dlouho měli ve vzpomínce zdroj nové síly.
To těžké, co prožijeme, aby nás upevnilo, zakořenilo, očistilo,
neboť jen utrpením se člověk stává skutečně člověkem.
Jsem-li ochoten stále o všem vykládat, stále jen se sdělovat,
otevírat srdce a nabádat druhé a poučovat je,
pak jsem jako dunící sud, protože všechno,
co má být pokladem mého srdce rozházím vlastní žvanivostí.
Nedůvěra od jedněch, nenávisť od druhých
nemusí být tedy jen mou porážkou nebo mým neúspěchem.
Je to poučení:
nejprve se sám staň člověkem, abys mohl lidství učit druhé.
A slovo samo nic neznamená, to podstatné je čin.
Každý vidí, co za naším slovem je.
Na první pohled se pozná přetvářka a faleš.
A kdo to nepozná, nezná sám sebe
a má před sebou ještě velmi mnoho práce,
aby poznal sama sebe a aby byl sám sebou.

2. čtení:

Boží láska není prázdné tlachání,
ale stala se viditelnou v člověku Ježíši,
a to v jeho krvavé smrti na kříži.
Na to nemůžeme odpovídat jen krásnými řečmi,
to bychom zůstávali ve smrti.
Naší odpovědí ať je opět čin lásky,
kterým je nasazení našeho času a sil, našeho majetku a snad i života.
Důsledkem takového činu lásky je přemožení všeho strachu,
důvěra vůči tomu Bohu, který „je větší než naše srdce“,
a který také rozumí naší slabosti a přemáhá ji.
Bůh zůstává v nás. Když tedy často a znovu slyšíme slova:
„toto je moje tělo, které se za vás vydává“, na co při tom myslíme?
Jenom tehdy je tato *smlouva* platná,
když také já ve svém srdci opakuji:
a já ti, Pane, dávám sebe sama,
své tělo, svou krev, svůj hlas, své srdce, svou práci, své starosti,
všechno, co mám, mám pro Tebe a kvůli Tobě.
To všechno, protože jsem od Tebe dostal, Tobě zase odevzdávám.
Nalož s tím podle své vůle.
A pak musí následovat čin: každodenní a v každé chvíli.
Život se totiž nežije ve velkých ideách, ve vznešených řečech.
Život se žije prací, jídlem, spánkem, volným časem,
starostmi a radostmi od rána do večera.
Vznešené a zbytečné řeči o ideálech se mohou rozebírat v hospodě.
V běžném životě na to není čas.

Evangelium:

Jsou-li jen řeči, chybí-li čin, pak budeme odříznuti od kmene.

Bude nám nabídnuta možnost se změnit,

ale většinou si toho ani nevšimneme a pak skončíme špatně.

Jak vypadá čin v modlitbě životě křesťana nás poučuje kněz Tertulián:

Takovou modlitbu máme přinášet na Boží oltář spolu s hymny a žalmy, která vychází z upřímného srdce, je živena vírou, podpořena pravdivostí, skutečně bezúhonná a čistá, korunovaná láskou a doprovázená dobrými skutky. Ta dosáhne u Boha všeho.

Dřívější modlitba chránila před ohněm, dravými šelmami a hladem, neměla však ducha Kristova. O co více tedy zmůže modlitba křesťanská. Nepřivádí doprostřed plamenů anděla s chladivou rosou, nezachraňuje před lvími tlamami ani nepřináší jídlo ženců, těm, kdo hladoví. Nikterak nez bavuje v utrpení pocitu bolesti, ale trpícím, sužovaným a ztrápeným dává sílu vydržet a rozmnožuje milost, takže věřící poznává, co od Boha dostává, když ví, že trpí pro jméno Boží.

Kdysi modlitba působila rány, zaháněla vojska nepřátel, zadržovala blahodárný déšť. Nyní však modlitba spravedlivého odvrací všechny Boží hněv, zastává se nepřátel, prosí za pronásledovatele. Proč by bylo divné, že dovede vymoci z nebe proudy vod, když uměla vyprosit i oheň? Modlitba je to jediné, co Boha přemáhá; ale Kristus nechtěl, aby působila zlo, všechna její síla má působit dobro. A tak modlitba především zachraňuje duše zemřelých před smrtí věčnou, posiluje slabé, uzdravuje nemocné, posedlé vysvobozuje z moci zlého ducha, otvírá závory vězení, nevinným rozvazuje pouta.

Dále pak zahlazuje viny, odhání pokušení, zastavuje pronásledování, ustrašeným dodává odvahy, velkodušné naplňuje štěstím, ty, kdo jsou na cestách, přivádí k cíli, utišuje vlnobití, ochromuje zločince, podporuje chudé, usměrňuje bohaté, pozvedá padlé, zachycuje padající, drží stojící. Modlí se všichni andělé, všechno stvoření; dobytčata a šelmy při vstávání klekají, a když vycházejí ze stájí a doupat, nelení vzhlednout k nebesům a po svém rozeznít svůj hlas. I ptáci, když vzletají, rozepnou křídla do tvaru kříže, vnesou se k nebi a zpívají svou ptačí modlitbu. Co tedy dále říkat o modlitbě. I sám Pán se modlil. Jemu buď čest a sláva na věky věků.

Modlitba vyžaduje zápas.

„Modlím se, když mám chuť. Proč se mám modlit násilně, proti své vůli?“
Tato prohlášení se nám zdají velice lidská, skrývají však v sobě léčku.
Cožpak v případě manželského, rodinného nebo přátelského konfliktu
můžeme říci: proč mám milovat ‘proti své vůli’?

Proč mám ‘násilím’ odpouštět?

Toužíme-li žít v pokoji s lidmi, které milujeme a kteří milují nás,
musíme mnohokrát překonávat ‘násilím proti sobě’ svůj odpor.

Podobně je tomu i v situaci, kdy chceme prohlubovat svůj vztah s Bohem:
tehdy se musíme často modlit ‘proti své vůli’.

Přestože pojem modlitby proti své vůli neznamená zdaleka jen volní úkon,
vede nás k tomu, abychom si při navazování svého vztahu s Bohem
uvědomili potřebu svého úsilí, oběti a vnitřního zápasu.

„Otče, která ctnost nebo které dílo je ze všeho nejtěžší?“

– ptali se mniši pouštního otce Agathona, proslaveného svou moudrostí.

Ten jim odpověděl:

„Promiňte–zdá se mi, že není větší námahy než modlitba.

Protože vždycky, když se chce člověk modlit,
se mu v tom snaží bránit nepřátelé.

Vědí totiž, že mu uškodí jedině tehdy, když ho odvedou od modlitby.

V jakémkoli jiném cvičení, které člověk koná,

získává si díky své vytrvalosti lehkost,

avšak v modlitbě potřebuje zápasit až do posledního dechu.“

Toto prohlášení, že je třeba v modlitbě zápasit až do posledního dechu,
se nám může zdát tíživé a pesimistické.

Když se však hlouběji zamyslíme nad lidským bytím, dospějeme k závěru,
že mnoho důležitých záležitostí našeho života
vyžaduje zápas do posledního dechu.

Tento výrok lze vztáhnout na lidskou lásku,
protože ta vyžaduje trvalý zápas neméně.

Právě rozpad manželství, rodiny, přátelství nebo společenství
je následkem rychle rezignace dotyčného,
toho, že nezápasí o skutečné odevzdání,
obětavost, přemáhání nechuti a vzájemný dialog.

Na otázku, zda je zápas o skutečnou lásku pouze trápením, je si schopen odpovědět pouze ten, kdo opravdu miluje.

Zamilovaní mladí lidé, milující se manželé, rodiče a především mystikové vědí nejlépe, že jho zápasu o lásku je sladké a její břemeno lehké. „V modlitbě je třeba zápasit až do posledního dechu“, protože také ona je vyjádřením lásky. O naši odpověď Bohu a o věrnost v ní je třeba zápasit. Pouze ti, kteří skutečně znají lidský život, dobře vědí, že věrnost v jakékoli lásce není lacinou ctností, kterou lze získat za trochu dobré vůle.

sv. Ambrož

Také vinný keř, kolem něhož je všechno okopáno, se vyvazuje, aby rostl přímo vzhůru a neskláněl se k zemi. Některé ratolesti se odřezávají, jiné se vyvazují. Odřezávají se ty, které jsou příliš bujné, a vyvazují se ty, které podle uvážení zkušeného vinaře mohou přinášet plody. Proč bych měl popisovat uspořádanost podpěr a krásu vyvázané vinice, které nás pravdivě a jasně učí, že v Církvi je třeba střežit potřebnou vyváženost, aby se nikdo – ať už pro své bohatství nebo pro své zásluhy – nepovažoval za víc než ostatní a aby se nikdo – třeba pro svou chudobu nebo neurozený původ – nepovažoval za méněcenného a nepropadal zoufalství? Církvi mají mít všichni jednu a tutéž svobodu a se všemi se má tudíž zacházet stejně spravedlivě a zdvořile.

Abyste nikoho nezlomily vichřice a bouře tohoto času, upíná se každý – stejně jako úponky vinného keře – ke všem, kdo jsou mu nablízku, aby se v tomto objetí božské lásky a v jednotě s ostatními mohl cítit v bezpečí. Tato láska nás spojuje s tím, co je nad námi, a vede nás do nebe. *Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.* Proto říká sám Pán: *Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás.* *Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.*

Alžběta od Nejsvětější Trojice

Můj Bože v Trojici, Tobě se klaním,
pomoz mi zapomenout úplně na sebe,
abych mohla spočinout v Tobě, nehybná a pokojná,
tak jako by má duše již byla na věčnosti!
Ať nemůže nic porušit můj mír,
a způsobit, abych vyšla z Tebe, můj Nezměnitelný,
ale ať mě každá minuta unáší dále do hlubin Tvého Tajemství.,

Upokoj mou duši, udělej si z ní své nebe,
svůj milovaný příbytek a místo svého spočinutí.
Ať Tě tam nikdy neponechávám samotného, ale ať jsem celá stále tam,
zcela bdělá ve víře, zcela Ti oddaná, zcela odevzdána Tvé tvůrčí síle.

Věčné Slovo, Slovo mého Boha,
chci svůj život trávit nasloucháním Tobě,
chci se stát plně vnímavou tak, abych se od Tebe všemu naučila
a pak navzdory všem temnotám, prázdnotám, nemohoucnostem
stále hleděla jen na Tebe a přebývala ve Tvém velkém světle.
Má Hvězdo milovaná, uputej mě tak,
abych nemohla nikdy opustit Tvoji záři.

Stravující Ohni, Duchu lásky, sestup na mne,
aby se v mé duši jako by vtělilo Slovo,
ať jsem pro ně další lidskou bytostí,
v níž znovu uskuteční celé své tajemství.

Skloň se, Otče, ke svému ubohému tvorečkovi,
ukryj jej do svého stínu,
spatřuj v něm jen svého Milovaného,
ve které m jsi našel všecko své zalíbení.

Moji Tři, moje Všecko, má Blaženosti, nekonečná Samoto,
Nesmírnosti, v níž se ztrácím, Tobě se vydávám jako kořist,
ukryj se ve mně, abych se já mohl ukrýt v Tobě,
v očekávání, že ve Tvém světle uzřím hlubinu Tvé vznešenosti.

sv. Augustin

V jakém smyslu máme chápat Pánovo upřesnění:
Svůj pokoj vám dávám, ne ten, který dává svět,
ne-li tak, že Ježíš nedává pokoj stejným způsobem,
jakým si jej opatřují ti, kdo milují svět?
Oni se společně umlouvají, jak by si zajistili pokoj mezi sebou
a mohli se radovat ne z Boha, ale z požitků,
 které jim dává jejich přítel svět,
a byli uchránění všech sporů a válek.
Přestože lidé světa nabízejí svůj pokoj i spravedlivým,
neboť jim zaručují, že nebudou pronásledováni,
nejedná se o pravý pokoj,
protože se nezakládá na souladu srdcí a chybí v něm opravdová svornost.
Podobně jako společníci jsou ti, kdo sdílejí stejný úděl,
i svornost vzniká tam, kde vládne soulad srdcí.

Šalomounovy ódy (mimobiblické židovské spisy)

Neznal bych totiž Toho, kdo mne miluje,
kdyby On mne nemiloval.
Kdo jiný lásku rozpozná nežli ten, kdo je milován.
Miluji Milovaného a miluje Ho má duše
a kde Jeho spočinutí je, jsem já také.
A nebudu cizí,
neboť žárlivost není u Pána nejvyššího a soucitného.
A ten, kdo s Nesmrtelným je spojen,
sám nesmrtelným se stane.
A ten, kdo si ŽIVOT zamiluje, živý bude.
Nechť laskavost Tvá, Pane, při mně zůstane
i lásky Tvé ovoce.
Svým zpěvům pravdy nauč mne, bych já ovoce přinášel Tobě.
A harfu svého Ducha svatého rozevři mi, Pane,
bych každým tónem oslavoval Tebe.
Vytrysknout jsem dal chvále Páně,
nebo Jeho jsem, a budu pronášet Jeho svatou píseň,
nebo srdce mé je u Něj.

Umění naslouchat, str.: 48:

Dnešní člověk, člověk skutečně nezávislý,
chce uspořádat události po svém;
jeho situace není nikdy taková, jakou by si přál;
chce ji změnit.

Stejně jako zpochybňuje jistoty, usiluje i o to,
aby zpochybnil svou vlastní situaci. Proč?
Protože už nevěří v Boha, který ho miluje osobně.
Nechce už věřit, že Všemohoucí bdí nad všemi detaily jeho života
stejně jako nad jeho pozemskou poutí jako celkem.
Moderní dospělý člověk přestal věřit že:

Bůh v temnotě noci
vidí malého mravenečka
na černém kameni.

Protože člověk světa chce své místo změnit
stejně jako své idoly a svůj osud
a chce je tak měnit neustále,
přítel Boží musí zůstat a vytrvat na tom místě, kam jej Bůh postavil.
Mezi přáteli Božími a světem totiž zeje trhlina, je tu rozpor.
To, co jeden volí, to druhý odmítá.
Kdyby tomu tak nebylo, nebyly by dva tábory, ale pouze jeden: svět.

To znamená ono: jsme ratolesti na kmeni, kterým je Kristus.
Nemůžeme žít odděleni od Krista.
Chceme-li žít ve světě a se světem, oddělujeme se od Krista.
Mezi životem modlitby a televizí zeje propast.
Mezi životem s Bohem a většinou „nezbytností“,
kterými se obklopujeme, zeje propast.
Chci-li žít s Bohem, chci-li být živá ratolest na kmeni, kterým je Kristus,
musím opustit všechny věci.
Každá věc, kterou použiji bude vážena jediným kritériem:
Co mi to prospěje pro věčnost?!
Je-li člověk stvořen pro nebe, je-li jedině Bůh jeho cíl,
pak je veskrze důsledné a rozumné, když si při všem dává otázku:
Co mi to prospěje pro věčnost.
Jsme poutníci ve světě, ale ne pro svět.

Jak si máme tedy počínat vůči tvorům, kteří nás obklopují,
nás po celou naši vezdejší pouť provázejí,
a nimiž se musíme denně stýkat, na něž jsme namnoze odkázáni
a bez nichž se člověk z duše a hmotného těla složený neobejde?
Dvojího je zapotřebí:

- a) umět každou věc správně ocenit;
- b) umět jí podle její pravé ceny upotřebit.

Umět každou věc, každý vztah, každé slovo, ba i každou myšlenku
vážit na spolehlivých vahách věčnosti: co mi to prospěje pro věčnost.
To je správné pravidlo pro užívání věcí stvořených:

- 1) Jsem-li skutečně stvořen jedině pro nebe,
pak jen to pro mne má a může mít cenu,
co mi je nebo může být nápomocno na cestě k cíli,
co mne může v práci o dosažení nebe podporovat.
- 2) Co mi k dosažení cíle napomáhat nemůže,
nemá pro věčnost význam a je tudíž pro mne bezcenné.
- 3) Co by mi bylo dokonce překážkou k dosažení cíle, je pro mne škodlivé,
zkázonosné, osudné.

Podle toho, která věc pro mne cenu má či nemá, řídí se mé chování vůči ní.
Kolik myšlenek, tužeb, slov, vztahů a věcí nás obklopuje
a přímo škodí na cestě k cíli.

Když nakupujeme, máme na mysli nebe, věčný život
nebo jen pohodlí tohoto světa?

Jsem ratolest ulomená nebo ratolest živá na Kmeni, kterým je Kristus?

5. velikonoční, B

Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji a Samařsku.

Ježíš nedává pokoj stejným způsobem, jakým si jej opatřují ti, kdo milují svět.

Lidé světa se společně umlouvají, jak by si zajistili pokoj mezi sebou

a mohli se radovat ne z Boha, ale z požitků,

které jim dává jejich přítel svět, a byli tak uchráněni všech sporů a válek.

Přestože lidé světa nabízejí svůj pokoj i spravedlivým,

neboť jim zaručují, že nebudou pronásledováni,

nejedná se o pravý pokoj,

protože se nezakládá na souladu srdcí a chybí v něm opravdová svornost.

Podobně jako společníci jsou ti, kdo sdílejí stejný úděl,

i svornost vzniká tam, kde vládne soulad srdcí.

5. neděle velikonoční, B

„Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve Vás.

Kdo zůstává ve mně, ponese mnoho ovoce.

Beze mne nemůžete činit nic“.

Stěží najdeme něco, co by bylo pro náš duchovní růst tak důležité:

vědomí Boží přítomnosti. Vědomí Boha, po celý den,

to je dar, který máme rozvíjet každou chvíli našeho života.

Potom nebude náš život prázdný a neužitečný,

potom bude Bůh na prvním místě.

Celosvětový sjezd Démonů

Satan svolal celosvětové shromáždění démonů a zla. Ve svém úvodním projevu řekl: "Nemůžeme křesťanům zabránit, aby chodili do kostela. Nemůžeme jim zabránit, aby si četli Bibli a znali Pravdu. Dokonce jim nemůžeme zabránit ani v tom, aby si vytvořili důvěrný vztah se svým Spasitelem. Ale připravit o čas je můžeme!" "A jak to máme udělat?" zvolali démoni. "Snažte se, aby byli pořád zaneprázdnění nedůležitými věcmi a vymyslete si spousty možností, jak zaměstnat jejich mysl," odpověděl ďábel. "Pokoušejte je, aby utráceli, utráceli a utráceli a vypůjčovali si peníze! Přesvědčte jejich ženy, aby chodily do práce a trávily tam spoustu času, a jejich manžele, aby pracovali 6 až 7 dní v týdnu, 10 až 12 hod denně, aby si mohli dovolit žít prázdný život. Zabraňte jim trávit čas s dětmi. Až se jejich rodiny rozpadnou, nebude už v jejich domovech brzy úniku od pracovního stresu! Působte neustále na jejich mysl, aby neslyšeli ten tichý, nenápadný hlas. Zlákejte je, aby si na cestách neustále pouštěli rádio, hudbu na youtube nebo telefonu. Aby měli doma neustále zapnuté televize, a počítače! A dohlédněte na to, aby v každém obchodě a restauraci vyhrávala hudba. To zcela zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s Kristem!"

"Dbejte, aby měli po ruce spoustu plytkých časopisů a novin. 24 h denně útočte na jejich mozek zprávami o neštěstí, nehodách, útočte na ně jednoduchými filmy, pokleslou zábavou, soutěžemi a facebookem. Naplňte jejich schránky katalogy zboží, sázkami a všemožnými novinkami, nabídkami slev a výrobků a služeb zdarma a falešnými nadějemi.

V novinách, časopisech a televizi vytvářejte dojem, že nejdůležitější je vnější krása, aby začali být se svými manželi a manželkami nespokojeni, snažte se, aby byli příliš unavení, než aby si našli čas na svou rodinu. Ať je pro ně zdravá výživa náhradním náboženstvím bez víry a ať se mísením různých kultur a náboženství u nich rozplývá povědomí o **VLASTNÍCH KÖRENECH**."

"Chápejte, tradice jsou pro staré báby a moderní je být IN. Podsouvejte jim pocit, že přirozenost je více než Boží MILOST! Dejte jim duchovnost ve formě lákavého exotického zboží ve formě spiritismu a esoteriky, kde si člověk stačí sám a kde se odkazuje na "COSI NAD NÁMI". Dejte jim duchovno ve formě tohoto zboží, o kterém měli ukřivděný pocit, že jim bylo odpíráno církví. Ať organizovaně MEDITUJÍ bez Lásky s pocitem vlastního přirozeného uspokojení. Nahradejte jim čas pro modlitbu kalkulací s HOROSKOPY a s osudovými čísly v ASTROLOGII a numerologii. Ať mají pocit, že vidí do budoucnosti, že se mohou snáze vyhnout nebezpečí, že mohou předvídat, vědět více a být chytřejší než ostatní lidé, a dokonce než Bůh."

"Dejte jim Santa Klause, abyste je odvedli od vysvětlení skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Hrajte jim v supermarketech koledy už od října a vánoční stromky nechte prodávat od listopadu, ať je Vánoce otráví dřívě, než přijdou. Dejte jim velikonočního zajíčka, aby nemluvili o Jeho ZMRTVÝCHVSTÁNÍ a moci nad hříchem a smrtí. Vykolejte jejich správný čas."

"Našeptejte jim, že nemusí mít deprese z hříchu, protože vlastně žádný neexistuje, že zodpovědnost a morálka je jen výmysl církve a Desatero přežitok, Bůh daleko a smrt je jen čekáním na DALŠÍ ŽIVOT, ve kterém si ještě více užijí! Řekněte jim prostřednictvím moderních technologií a všemožných zmanipulovaných médií, že Bůh je staromódní, spící, vzdálený, TRESTAJÍCÍ, nerespektující svobodu člověka, je jen pro případ nouze, jako zadní vrátka, že Bůh je Děda Mráz, Santa Klaus a v nejlepším případě "COSI NAD NÁMI.""

Veďte je k tomu, aby byli nezřízení i při odpočinku. Snažte se, aby se z rekreace vraceli vyčerpaní. Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody a přemýšlet o Božím stvoření. Posílejte je místo toho do zábavních parků, a na sportovní akce, hry, koncerty a do kina. Hlavně je pořád a NEUSTÁLE ZAMĚSTNÁVEJTE!"

"TO ZABERE! Bude to Fungovat!" Démoni a Zlí duchové se pustili horlivě do díla a snažili se, aby křesťané byli stále více a více zaměstnaní a neustále pobíhali sem a tam, *aby měli málo času na svého Boha, na své rodiny*. Aby neměli čas druhým říci o tom, že Boží přítomnost má moc změnit život.

